

Vèncer les ambigüitats

Quan em poso a escriure aquestes quatre ratlles apareix en els diaris la gran notícia del dia: l'inesperat final del Congrés del PSOE, amb tot el rebombori de comentaris i interpretacions, que n'hi ha per tots els gustos. És un fet interessant, en el panorama de la política espanyola actual i que trenca la grisor que ha seguit a les eleccions municipals i a les anteriors legislatives.

Es trobava a faltar una mica de contrast polític, ja que la navegació en el vaixell de la UCD arriba a ser fatigant, com si fós entre les aigües encalmades artificialment i sense veure la costa, difuminada sempre per calitges càlides, persistents. El toc de trompeta del Congrés del PSOE sembla que hagi desvetllat les consciències, amb unes certes ganes d'aclarir posicions i de retornar als vells camins d'una lluita més neta. Jo no sóc qui per jutjar l'actitud d'en Felipe González —ja ho farà la història— però de moment trobo que ha estat oportú, i fins i tot em sembla que eficaç.

Però, naturalment, no tothom pensarà igual. Serà interessant, aquests propers dies, seguir els comentaris i les posicions que es vagin prenent; des d'una òptica catalana no ho serà pas menys, i això és el que més ens ha d'interessar. Les ambigüitats, les dilacions, els confusionismes són unes de les característiques de l'equip governamental, i d'una manera molt determinada en el cas de la discussió dels Estatuts d'autonomia. Tothom va veient l'immens perill que significa i com es va esquivant el marge de maniobra, embolcallat de legalismes difícilment comprensibles per l'home del carrer.

Enmig d'aquest clima més aviat molest i preocupant, la manifestació del dia de l'arribada del Barça pels carrers de Barcelona —amb un caire evident de reivindicació política— i la bomba del Congrés del PSOE resulten reconfortants. Són símptomes evidents d'un desig de clarificació política. En el cas del PSOE ja se n'ocuparà el proper Congrés, d'on deurà sorgir possiblement un equip d'alternativa de govern clara. En el cas del nostre Estatut, malgrat els esforços difícils i meritoris dels parlamentaris catalans que n'han assumit la responsabilitat, és imprescindible que cada ciutadà i a cada poble es faci comprendre el què ens estem jugant.

No podem fer manifestacions cada setmana; però una cosa o altra cal emprendre; el millor camí potser serien els comitès dels partits locals i des de la base de la militància, i en contacte viu amb les entitats ciutadanes, que donessin a entendre-ho a la gent. Vèncer el cansament i l'ambigüitat és difícil. Des d'aquesta revista no aportem pas cap solució, sinó un punt de reflexió en un moment que ens sembla important i greu. A Madrid ja aniran fent, però aquí convé tenir llaurat i adobat el camp per a sembrar-hi, amb possibilitats, la llavor. És la nostra feina de cada dia, per a tenir després el nostre pa de cada dia.

Martí Suñol i Genis

GLOSES L'Astrologia

Corre la brama que diversos astròlegs moderns, recolzats sobre antigues prediccions d'aquell temps en què a la tal ciència li lluvia més el pèl, convenen a predir com un any particularment malastruc el pròxim 1983.

Diuen que per aquella data tindrà lloc una lamentable conjunció d'astres, molt semblant a la que va augurar —amb un notori encert— una terrible pesta negra durant l'Edat Mitjana, com també l'inici, molt més ençà, de la guerra mundial de l'any 14. Els mals averanys, doncs, pesen una mica.

Per sort, l'Astrologia no endevina solament calamitats. Sobretot hi ha una branca, l'anomenada per tradició «judiciària», ocupada a estudiar tant la bona com la nefasta influència dels astres en la vida de cada individu, en un moment determinat de la seva existència.

Hi ha èpoques que li són singularment sortoses, com n'hi ha d'altres que més li valdria no sortir de casa, perquè la desgràcia el sotja a punt de fer-li una mala passada. Tot depèn de la situació dels astres en el dia de la seva naixença, l'estudi de la qual permetrà als endevins la formació del seu peculiar horòscop que li durarà tota la vida.

És ben cert que amb els anys ens passen fets que semblen donar la raó en aquesta tendència natural a la bona sort, com ens succeï a nosaltres un vespre tot escoltant la ràdio —ja fa temps— voltats de tota la família. En tenim, per tant, testimonis.

El cas fou que el locutor anunciava les notícies del dia, i tot d'una començà a dir, com cada vespre: «El número premiat en el sorteig dels cecs d'aquesta nit ha estat...». I nosaltres el vam interrompe en veu alta així: «el 437». Vam quedar esbalaïts quan el locutor —sí, senyors!— va repetir: ...«el 437». Tot astorats, no ens sabíem avenir d'haver encertat un número entre mil, obeint tan sols un incomprendible impuls feliç que ignorem d'on ens va venir. A ben segur que ens trobàvem en una afortunada situació del signe que regi la nostra entrada en aquest món de mones.

Per desgràcia, no jugàvem aquell número dels cecs, ni cap altre cupó tampoc en el sorteig del dia. Però res ni ningú no ens ha pogut llevar mai la glòria d'aquell sobtat encert, per bé que hàgim de confessar modestament que de l'afortunada conjunció dels astres —tan favorable aquell dia i qui sap si també en d'altres de semblants— no n'hem obtingut mai cap benefici.

Ens pensem.

XIXU

Llibres catalans

Notes de capvesprol

de Josep Pla

(EDICIONS DESTINO)

Amb aquest títol tan suggestiu —capvesprol és una ramiola de vent, que es produeix quan para el vent de garbí— l'autor ens narra vivències i opinions dels darrers temps, i simultàniament fa un salt retrospectiu amb remembrances de personatges, anècdotes i viatges sempre interessants. No cal parlar de la claredat d'estil, i la riquesa de llenguatge, qualitats literàries del què Pla n'és un mestre indiscutit. La temàtica té els límits de la mateixa vida: des de la política, la ciència i l'evolució humana fins al

cant a la pluja, a la tramuntana, al foc, a les faves tendres i a les cireres primerenques. L'autor s'autodefineix una vegada més com un home lliure, més burgès que no pagès, enemic del tartufisme i la hipocresia, esclau de l'ofici «sanguinari» d'escriure; «no he estat» —diu— «bohemi i paràsit, ni he demanat mai res». Parla moltes vegades de l'«escandalosa» edat de vuitanta anys, i mira la possible proximitat de la mort sense recança; demana que el facin enterrar al cementiri de Llofriu, sense ningú que no siguin els de casa, sense comunicar la notícia a ningú i amb el capellà corresponent per recitar la poesia en llengua llatina: el «Dies irae, dies illa». El Pla irònic, murri, boirós s'ha transformat, en escriure aquestes notes, en un home serè, humà, transcendent. Es el Pla sempre vell i sempre nou.

Masó
GRANOLLERS

Sastreria
Camiseria
Confecció

Plaça Perpinyà, 3
Telèfon 870 05 95